

EL CONTE NO ESCRIT

Les campanes del Micalet tocaven la una d'aquell dia ple de llum, mentre persones de tot tipus caminaven per aquella plaça sempre màgica i fascinant. Ja havia acabat de comprar, i va decidir que per a què anar tant prompte a casa de la iaia, si fins les dos i mitja no es dinaria. Es va acomiadar, va continuar a soles, ja que li agradaven els passejos tranquils i solitaris, de tant en tant, per a descobrir noves coses. Des que era xicotet, disfrutava passejant pel centre amb el seu iaio, donant de menjar als coloms i entrant en quasi totes les esglésies, ja que sempre li havia entusiasmat l'arquitectura. Així que, en vacances, solia anar-se'n sol a passejar.

Va començar a caminar, va girar al Panterre i es va endinsar per uns carrers que donaven a la Universitat antiga, fugint del trànsit i dels nombrosos autobusos que s'aturen a l'eixida del "Corte Inglés". Va seguir per Comèdies i va creuar el carrer de la Pau, va continuar i va eixir a la plaça de Nàpols i Sicília fins que arribà a l'Almoina. Allí es detingué un moment i després continuà caminant per davall del passadís que comunica la Catedral amb la Basílica, i ja estava a la plaça, on va passar gran part de la seua infantesa, encara recent.

Va decidir seure en unes escalinates i va preguntar l'hora. Ja era la una i mitja i tenia una hora per a tornar a casa de l'àvia, però feia temps que no anava pel Carme i segurament ja no podria anar en aquelles vacances. Va començar a caminar més ràpid, ja que d'ací no res, serien les dues i mitja i havia d'anar fins a l'estació del Nord, on ella vivia.

Va seguir caminant pel carrer Cavallers i, en un carreró, entre palau i palau ple de pintades, sense ni una ànima i amb un ambient un poc tenebrós, s'hi va endinsar. Estava atemorit, no hauria d'haver entrat en el carreró, però sentia curiositat per veure on anava. Estava sol i sentia petjades darrere d'ell que s'aturaven quan ell ho feia. Cada vegada estaven més a prop i va sospitar que volien robar-lo. Va pensar que no s'endurien res, excepte un paquet de mocadors, un altre de xiclets i un mòbil de fa tres anys però, de tota manera, es va sentir en perill. Desitjava trobar-se amb algú, malgrat tot, per aquells carrers, no passaven ni els esperits. El carreró no acabava i, cada vegada, estava més i més nerviós.

Va veure la porta entreoberta d'un dels palaus del Carme i va decidir entrar. Tancà la porta i tota la llum que hi havia a l'estància es va difuminar. Encengué el mòbil i, amb la llum d'aquest, va observar on estava. Es tractava d'un vestíbul amb una porta a l'esquerra, una cuina a la dreta i una escala que pujava fins el segon pis. Estaria abandonada? Hi hauria algú a la casa? No volgué comprovar-ho. Ja havien passat deu minuts i els homes que el perseguien ja deuriem d'haver-se'n anat, així que intenta obrir la porta, però era

impossible. Estava atascada. Ho intentà una altra vegada, però la porta no cedia. Mirà el mòbil i s'adonà que no li quedava quasi bateria. Sempre se li oblidava carregar-lo. No aguantaria una trucada i, efectivament, es va apagar en les seues mans. No hi havia llum, no tenia mòbil, la porta estava atascada i cridar fort era completament inútil, ja que per allí no passava ningú i els murs eren enormes. Va donar colps a la porta però no servia de res. Es va intentar tranquil·litzar. Es va seure al sòl i va tancar els ulls intentant transformar-ho tot en un malson...

Feia olor a humitat i ell començava a marejar-se. Ja deuriem de ser més de les dues i mitja i, segurament, a casa de l'àvia començarien a preocupar-se. Intentà buscar un telèfon i es va dirigir fins a l'habitació de l'esquerra. En aquella estància no hi havia res, excepte un armari antic, entreobert, ple de roba de feia més de cinquanta anys. Veia molt poc, així que va pujar dalt, molt espai, intentant no caure's. La segona planta era més tenebrosa que la primera. Hi havia com una placeta, a la qual donaven quatre portes grans, trencades i plenes de pols, i una porteta molt xicoteta al costat de l'escala. La llum, que entrava pels nombrosos i xicotets badalls de les finestres tancades, impedia veure més enllà.

Es va dirigir fins a una de les portes i, amb una tauleta de mig metre d'alçada que tenia un canelobre d'un color daurat ple d'òxid, es va tropeçar, provocant un soroll que es va multiplicar per tota la casa. Havia caigut, estava en terra i, amb el cap recolzat, la va veure.

Es tractava d'una dona molt vella, amb una jaqueteta de punt i un camisó blanc, que amb la poca llum que hi havia, reflexava com la lluna en la nit. Estava asseguda en un gronxador, amb un llibre en les cames. El gronxador es va començar a moure, i el soroll rítmic i xirriant d'aquest, empitjorà aquella situació, que el feia recordar moltes de les sèries i pel·lícules que havia vist en la seua vida. Estava atemorit, estava mort de por. No es va atrevir a acostar-se a ella. S'alçà del pis i es va dirigir a les escales per a baixar i intentar fugir d'allí. Ja tenia el peu dret posat en el segon escaló quan, de sobte, una veueta tènue, quasi inapreciable, i un poc balbucejant, el va fer girar-se:

--A on vas, Esteve?

Ell es va quedar petrificat. Com podia saber aquella dona, que no la havia vist en la seua vida, el seu nom? No sabia què fer si fugir i amagar-se per la casa o armar-se de valor per a parlar amb ella i intentar eixir d'allí. No li va donar temps a reaccionar, quan l'anciana aquella va tornar a parlar:

--Vine, Esteve. No tingues por. Estic per ajudar-te --Va dir detalladament i molt baixet.

Què hauria de fer? Estava acovardit, però de tota manera no hi podia eixir d'allí. Així que va tornar a pujar l'escala, es va acostar al marc de la porta de l'estància on ella estava, i li va preguntar:

--Com sap el meu nom?

Aquella pregunta va anar seguida per un llarg silenci.

--Em té igual, no em conteste, el que vull és eixir d'ací. Li contaré perquè estic ací. No vull fer-li mal. Vaig entrar per a refugiar-me, ja que em volien robar. Vaig tancar la porta i després vaig intentar eixir però està atascada. Després vaig pujar dalt, intentant trobar un telèfon...

No el va deixar acabar. Ella va continuar la conversa:

--Deixa de parlar, parles molt, ho sé tot. Sé per què estàs ací, com has acabat així i sé que estàs preocupat, en part perquè s'acaben les vacances però, sobretot, perquè no saps acabar el conte que has de fer. És dissabte de matí, i el dilluns has de lliurar-lo. Ja tens quasi tota la història feta però, com acabar-la? Potser jo siga una dona bona que t'ajude o també una altra que estiga boja. També puc contar-te una història o que aquesta casa estiga plena de passadissos i que siga una història d'aventures, però això al final no valdria de res. També puc obrir-te la porta i deixar-te eixir, o tancar-te ací per a sempre. No et preocupes, jo t'ajudaré.

--Què fem Esteve, com acabem aquest conte?—Va continuar parlant.

-- Està boja. No he de fer ningun conte. El que vull és eixir d'ací.

--Què fem Esteve, com acaben aquest conte?—Va repetir.

Això era massa per a ell, l'anciana estava completament boja. Es va tirar al terra i començà a plorar. Deuriem de ser les tres i mitja, i ja portava molt de temps allí.

--Per favor, trau-me d'ací—Va suplicar.

--Sí home, no et preocupes, estic ací per ajudar-te. Acompanya'm.

El va fer alçar-se i li va dir que anara amb ella. Eixiren de l'habitació. L'anciana, seguida d'ell, es va acostar a la porteta xicoteta que estava al costat de l'escala. Va traure una clau i va obrir-la. Va aparéixer una escala molt estreta de fusta, d'un metre aproximadament d'ample. Van pujar per aquella escala, que donava a l'andana. En aquella estància hi havia una cadira i una tauleta amb una ploma, un quadern de fulls i un ciri damunt. A l'esquerra, hi havia una prestatgeria plena de llibrets molt xicotets, uns més antics, uns altres més nous. Els va creuar un ratolí mentre una panerola pujava per la paret. Allí feia encara més olor a humitat que en la resta de la casa. La pols feia que li picaren el nas i els ulls. Per què haurien pujat allí? Estaria-hi l'eixida? Es va acostar a la prestatgeria, plena de pols, i es va adonar que hi faltava un llibret. Hi havia un lloc entre dos llibrets i, darrere, en la fusta de la prestatgeria estava gravat "EL CONTE NO ESCRIT". Es va quedar mirant tota l'estància buscant una porta. Ell es va girar per a preguntar-li a l'anciana, que s'havia quedat recolzada en l'escala:

--Per on està l'eixida?

No va rebre resposta, l'anciana ja no estava. Hauria desaparegut? No havia sentit ningun soroll. Al cap d'un instant va sentir la porta de l'escala i un colp fort i sec, va esvaïr totes les seues esperances d'eixir d'allí. Va baixar l'escala molt ràpidament. Tenia les pulsacions del cor molt accelerades. Intentà obrir la porta, en la qual posava "L'estància dels relats, on les idees ixen soles". Era impossible. Estava tancada amb clau, la clau amb la qual l'havia obert.

Va tornar a pujar per aquella escala que, amb la por que tenia, semblava un túnel sense eixida. Ja en l'estància, s'adonà que el ciri de la taula estava encés i que hi havia una carta al costat del quadern de fulls per a escriure. Les campanes de les esglésies tocaven les quatre. Un altre ratolí creuà l'andana, mentre el soroll de les gotes d'aigua que queien al costat de l'escala, el posaven més nerviós. Va obrir apressadament la carta i, amb la poca claror que entrava pels badalls del sostre, va llegir:

"Les coses que has de fer, mai es deixen per al final. Ací tindràs molt de temps per acabar la història."

Es va seure a la cadira. Va agafar la ploma, un full del quadern i va començar a escriure:

Les campanes del Micalet tocaven la una d'aquell dia ple de llum, mentre persones de tot tipus caminaven per aquella plaça sempre màgica i fascinant...